

Arrest

nr. 52 323 van 2 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Armeens staatsburger van Armeense origine en bent afkomstig uit Jerevan. U bent sinds februari 2008 gescheiden van uw echtgenoot, die momenteel met jullie zoon in de Russische Federatie woont.

In het appartementsblok waar u woonde was een lek, dat maar niet gerepareerd werd door de lokale overheid. Na afloop van de presidentsverkiezingen stapte u daarom eind februari 2008 naar één van de regeringspartijen, Hanrapetakan, om hulp te vragen. U ging naar het partijbureau van de wijk waar u woonde. U kwam daar toe en kon per ongeluk via een halfopen deur een gesprek volgen. U hoorde mannen spreken over het organiseren van een aanval op de demonstranten, die na afloop van de presidentsverkiezingen actie voerden in Jerevan. Deze aanval werd gepland op 1 maart 2008.

De mannen zouden die dag wapens, drugs en handgranaten in de tenten van de demonstranten leggen en de demonstranten uit elkaar drijven, waarbij ze geweld zouden gebruiken. Ook werd gezegd dat alles in brand mocht worden gestoken. U wilde weggaan, maar werd opgemerkt door één van die mannen. Hij riep boos tegen u, waarop u uit verstrooidheid en schrik over het lek in uw dak vertelde. U gaf hem uw adres en ging weg. Omdat op 1 maart 2008 effectief gebeurde waarover u had horen spreken, vond u het uw plicht om de politie daarvan op de hoogte te brengen. Op 3 of 4 maart 2008 vertelde u aan een agent wat u allemaal had gehoord. Hij noteerde niets van uw verklaringen. Hij geloofde u niet en zei dat u in een psychiatrische instelling hoorde. U ging teleurgesteld weg, maar liet wel uw naam en telefoonnummer na.

Daarop begon u allerlei problemen te kennen. Op een dag zat u in een minibus, waar gepraat werd over de gebeurtenissen in Yerevan. U vertelde toen wat u zelf had gehoord op het partijbureau van Hanrapetakan. Daarop gaf een vrouw u een duw, terwijl ze u waarschuwde dat u uw mond moest houden omdat er op het openbare transport ook mensen van die partij zaten. U kreeg 's nachts dreigtelefoons, er werd aan uw deur gebeld en op uw deur geslagen en er vond enkele keren een kortsluiting plaats in het gebouw waar u woonde. Er werden molotovcocktails op uw balkon gegooid. Enkele keren trachtte men u op straat aan te rijden, wat soms ook lukte. Een van hen bleek de chauffeur te zijn van de vroegere premier Margaryan. Eén keer trachtte men u onder een auto te duwen, maar de chauffeur slaagde erin u te ontwijken. In de zomer van 2008 vertrok u uit Jerevan en ging naar uw schoonfamilie in Aparan, in het dorp Arayi waar u verbleef bij een zekere Mnats. Hij werd echter door de burgemeester onder druk gezet om u geen onderdak te bieden. Daarom keerde u terug naar huis.

In oktober 2008 werd er 's ochtends hard op de deur geklopt. U deed niet open, maar begreep wel dat ze uw zoon kwamen halen voor het leger. Echter, uw zoon had daar niets mee te maken en woonde bovendien bij zijn vader in Siberië. Ze eisten dat u de deur zou openen en schopten tegen de deur. U werd onwel. Ze zijn vertrokken zonder dat u de deur voor hen had geopend. De dag daarop merkte u dat uw burens niet meer vriendelijk waren tegen u. Op 11 december 2008 keerde u pas 's avonds laat terug naar huis. U werd op straat aangevallen en bewusteloos geslagen. Burens hadden u gered, zo vernam u later. U ging naar de politie, maar er werd niets genoteerd. U kreeg opnieuw te horen dat u geestelijk gestoord was. U besloot van woonplaats te veranderen, maar kreeg uw woning niet verkocht. Later ontving u nog een dreigbrief, waarin stond dat u moest vertrekken of dat u anders vermoord zou worden. Het ging steeds slechter met uw gezondheid en daarom verkocht u het appartement aan een makelaar.

Met de hulp van een zekere Lova, die uw reis en reisdocumenten regelde, slaagde u erin Armenië te verlaten. Op 5 april 2009 werd u 's avonds thuis opgehaald en naar de luchthaven gebracht. U reisde met uw eigen paspoort per vliegtuig naar Praag. Van daar vloog u de volgende dag verder naar België, waar u op 6 april 2009 toekwam. U werd door twee personen opgehaald. Deze brachten u naar een huis en namen het geld en uw paspoort in ontvangst. Het geld kreeg u terug, maar het paspoort hielden zij bij. Ze zeiden u dat u het niet meer nodig zou hebben. Op 10 april 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Daarbij toonde u een kopie van uw paspoort, evenals een kopie van uw geboorteakte, een werklegitimatie, een arbeidsboekje en uw diploma van de universiteit.

B. Motivering

U verklaarde dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u vreesde te zullen worden opgesloten in een psychiatrische instelling of te verdwijnen. Toen u op het bureau van de politieke partij Hanrapetakan hulp zocht voor een lek in het dak van het gebouw waar u woonde, kon u door een halfopen deur een gesprek horen. Mannen spraken over hoe ze de demonstraties in Jerevan, die na de presidentsverkiezingen van februari 2008 waren begonnen, konden stoppen. U werd weggejaagd van daar, nadat u verteld had over die lek en u uw gegevens had doorgegeven. Toen die demonstraties op 1 maart 2008 werkelijk werden opgebroken, en in feite gebeurde wat u had gehoord, besloot u dit te melden aan de politie. Men geloofde u echter niet en zei dat u in een psychiatrische instelling hoorde. U sprak ook op een bus over wat u toen op dat partijbureau gehoord had. Daarop ondervond u allerlei problemen, gaande van dreigtelefoons 's nachts, tot mensen die u uitscholden en pogingen om u aan te rijden. Nadat u in december 2008 bewusteloos geslagen werd, ging u opnieuw naar de politie, maar deze wilde u nog steeds niet helpen. Uit vrees voor uw leven vluchtte u dan ook uit Armenië.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Er moet immers in de eerste plaats worden vastgesteld dat u **bijzonder vaag blijft over wie u precies bedreigt**, met name wie er verantwoordelijk was voor de door u vermelde dreigtelefoons, molotovcocktails, en bezoeken aan uw huis. Enkel in verband met de pogingen om u aan te rijden of om u onder een wagen te duwen, geeft u concrete informatie en duidt u de chauffeur van de vroegere premier wijlen Margaryan aan (CGVS p. 10). U vermoedde dat uw belagers mensen

van de politieke partij Hanrapetakan waren, maar kan dit niet met zekerheid zeggen (CGVS p. 13). U maakt verder ook **niet duidelijk waarom u het slachtoffer werd van al die aanvallen**. Meer nog, u gaf zelf toe dat u niet wist waarom men u zo lastig viel (CGVS p. 15). U vermoedde opnieuw dat dit kwam omdat u verklaringen had afgelegd bij de politie over wat u op dat partijbureau had gehoord. U had echter geen enkele concrete aanwijzing dat dit aan de basis lag van de door u vermelde problemen. U gaf immers aan dat bij al die incidenten niemand ooit iets heeft laten blijken van hun doel (CGVS p. 15). Met betrekking tot uw vrees om in een psychiatrische instelling te worden opgenomen, gaf u aan dat u daarmee bedreigd werd door een agent. U had hem verteld over wat u op het partijbureau van Hanrapetakan had gehoord. Hij noteerde echter niets en liet u wachten. Toen hij terugkwam, was hij agressief ten opzichte van u. Hij verklaarde dat u psychisch ziek was (CGVS p. 11). U kon echter het kantoor vrij verlaten, zonder dat er effectieve stappen werden gezet om u naar een psychiatrische instelling over te brengen. Een zelfde vaststelling kan gemaakt worden met betrekking tot uw tweede contact met de politie, nadat u in december 2008 was aangevallen. Ook nu werd u niet verder geholpen en kreeg u enkel te horen dat u psychisch ziek was en dat u oud was (CGVS p. 14). Op deze opmerking na, werden er ook deze keer geen stappen gezet om u effectief in de psychiatrie onder te brengen. Ook in de periode daarna, tot aan uw vertrek naar België, werden er op geen enkele manier pogingen gedaan om u tegen uw wil in de psychiatrie op te sluiten, zo blijkt uit uw asielrelaas. Bijgevolg moet er dan ook worden geoordeeld dat **u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de Armeense autoriteiten u in het geval van een terugkeer alsnog in een psychiatrische instelling zouden plaatsen**.

Met betrekking tot al de incidenten, waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, dient te worden opgemerkt dat u slechts één ervan, met name de aanval op uw persoon op 11 december 2008, concreet kon dateren (vragenlijst CGVS p. 3). Meer nog, van de overige incidenten kon u in het geheel **geen concrete datum opgeven, noch bleek u zeker over de volgorde waarin deze incidenten zich voordeden** (CGVS p. 11-12).

Er moet bovendien worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorlegde met betrekking tot de door u aangehaalde incidenten. Nochtans maakte u op het Commissariaat-generaal melding van een brand, verschillende molotovcocktails die op uw balkon werden gegooid, een bezoek aan het ziekenhuis en een dreigbrief die u ontving (CGVS p. 12-13). Ook aangaande uw woning - waarvan u nochtans eigenaar was (CGVS p. 8) -, of het lek in het gebouw van uw woning - waarvoor u verklaarde eerder al verzoekschriften te hebben ingediend (CGVS p. 9), legde u geen enkel document voor. Dit is toch wel opmerkelijk, gezien uitgerekend deze lek voor u de aanleiding vormde om contact op te nemen met Hanrapetakan, als gevolg waarvan u die gevoelige informatie over hun plannen op 1 maart 2008 kon opvangen. Redelijkerwijze kan er van een asielzoek(st)er toch verwacht worden dat deze zijn of haar asielrelaas met objectieve stukken ondersteunt. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat u niets had meegenomen, omdat u niet was voorbereid op uw vertrek uit Armenië (CGVS p. 15-16). Een dergelijke verklaring is echter niet aannemelijk, gezien u aangaf dat het laatste incident waarvan u het slachtoffer was in december 2008 plaatsvond, terwijl u pas begin april 2009 effectief vertrokken bent. Bovendien nam u wel uw paspoort, evenals kopies ervan evenals uw geboorteakte, uw diploma en documenten met betrekking tot uw werk mee toen u Armenië verliet (CGVS p. 3). Er dient dan ook zwaar te worden getild aan de vaststelling dat u **geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de door u vermelde problemen**.

Over uw **paspoort**, waarvan u enkel kopies van 4 pagina's voorlegde aan de Belgische asielinstanties, legde u dan weer **tegenstrijdige verklaringen** af. In verband met de stempel in uw paspoort, die u toelaat naar het buitenland te reizen, verklaarde u aanvankelijk dat Lova dit voor u had geregeld (CGVS p. 4). Toen u op deze stempel werd gewezen en gevraagd werd waarom er een verlenging van vijf jaar was aangevraagd, gaf u aan dat u dat niet wist omdat Lova het voor u had geregeld. Kort daarna verklaarde u dat u alle exit-stempels zelf had laten zetten, bij de paspoortdienst. Ook de laatste exit-stempel, diegene die geldig is tot 14/01/2010 - en waarover u dus eerder had verklaard dat Lova deze had geregeld -, liet u zelf zetten, zo verklaarde u. U deed dit met name toen u de verlenging van de geldigheid van uw paspoort regelde (CGVS p. 5). Verder verklaarde u dat men u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wees op een stempel die betrekking had op een visum, waar u geen weet van had. Niet alleen is een dergelijke stempel niet terug te vinden op de door u voorgelegde kopies, ook hierover verklaarde u later dat u de betekenis kende van alle stempels in uw paspoort, omdat u alles zelf persoonlijk had gedaan (CGVS p. 5). Hoe dan ook, is het toch opmerkelijk te noemen dat u, gezien de door u vermoede vervolging door de Armeense autoriteiten, zonder problemen met uw eigen paspoort de grenscontrole kon passeren toen u Armenië per vliegtuig verliet. U gaf aan dat alles op de luchthaven op de officiële manier gebeurde en ondervond blijkbaar geen problemen om uw land van herkomst te verlaten (CGVS p. 6). Dergelijke vaststellingen ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.

Met betrekking tot de door u aangehaalde psychische problemen (CGVS p. 12), dient te worden opgemerkt dat deze enkel aangehaald worden in een brief dd 22/05/2009 van uw aanvankelijke advocaat, Meester Lecompte. Hij stelt daarin dat u psychologisch zwaar geraakt was en moeilijk kon omgaan met stress. Hij gaf ook aan dat u paniekaanvallen zou kennen en moeilijkheden zou hebben zich zaken te herinneren. U legde de Belgische asielinstanties echter geen enkel attest van een bevoegd psycholoog of arts om deze psychische problemen te staven. De verklaringen van uw vroegere en huidige advocaat evenals uw eigen verklaringen daaromtrent zijn dan ook niet afdoende om bovenstaande conclusies te beïnvloeden.

Tenslotte kan in verband met uw verklaring dat u bij geen enkele instantie in Armenië bijstand of bescherming had kunnen krijgen verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. In tegenstelling tot wat u verklaarde (CGVS p. 14-15), zijn er in Armenië wel degelijk organisaties actief die zich inzetten voor de bescherming van de mensenrechten. Zo bestaan er verschillende tientallen organisaties die zich in Armenië bezighouden met de bescherming van de mensenrechten. Zij werken zonder beperkingen van de overheid en kunnen vrijelijk onderzoeken uitvoeren en publiceren. Enkele van deze NGO's (o.a. Helsinki Association of Armenia en het Helsinki Committee of Armenia) zijn goed bekend bij de Armeense bevolking en worden ook door de Armeense bevolking erkend voor hun engagement inzake de bescherming van de mensenrechten. Enkele van deze NGO's houden zich ook bezig met meer delicate kwesties binnen de Armeense samenleving. Verder is er in Armenië ook een ombudsman werkzaam, die zich eveneens bezighoudt met de bescherming van de mensenrechten. Gezien deze informatie kan u dan ook niet aannemelijk maken dat u nergens in Armenië op enige vorm van bijstand of bescherming zou kunnen rekenen, indien u deze nodig zou hebben.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Uw geboorteakte en de kopie van een aantal bladzijden uit uw paspoort, evenals de legitimatie van uw werk als jurist voor het Hoofdbestuur ter bescherming van de standbeelden en architectuur van de Armeense SSR, diploma van de universiteit van Jerevan, uw arbeidsboekje en de aanvulling daarop, bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet worden betwist, volstaan deze documenten dan ook niet om bovenstaande conclusies te beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing. Tevens voert zij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij stelt dat de feitenweergave in de bestreden beslissing beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details.

Aangaande de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing stelt verzoekster dat het logisch is dat haar vervolgers zich niet bij naam noemden. Verzoekster was zelf te angstig om hun identiteit te zoeken. Evenmin kent zij hun vervolgingsmotieven. Zij kan enkel wijzen op het feit dat vanaf het ogenblik dat zij aangifte deed, zij de ene aanval na de andere diende af te wenden. Voorts stelt zij dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de stempels in haar paspoort doordat zij paniekaanvallen had en moeite had met haar geheugen, tengevolge van de stress die zij onderging. Zij stelt dat zij bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet eens wist dat het om een echt interview ging en hekelt de kwaliteit en gebrekkige informatie die zij verkreeg, zowel op DVZ alsook op het Commissariaat-generaal. Verzoekster verwijst ook naar haar zenuwachtigheid en het feit dat zij zo weinig mogelijk wenst herinnerd te worden aan wat gebeurde. Zij besluit dat een inconsistentie niet van aard is om de hoedanigheid van vluchteling te weigeren en stelt dat van haar geen onmogelijk bewijs kan worden verwacht.

2.1.2.1. De Raad wijst verzoekster erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en

derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

2.1.2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.1.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster niet aangeeft welke belangrijke details in de feitenbeschrijving van de bestreden beslissing werden achterwege gelaten. De loutere bewering dat het een tendentieuze weergave is overtuigt geenszins, temeer daar deze volstrekt gelijklopend is met de weergave van de feiten uit het verzoekschrift.

Verzoekster legt geen begin van bewijs neer ter staving van haar relaas. Evenmin geeft zij aan ernstige en aanhoudende pogingen te hebben ondernomen alsnog enige stavingstukken te bekomen. De ontstentenis van een pertinent bewijsstuk vormt een negatieve indicatie met betrekking tot verzoeksters geloofwaardigheid, temeer daar zij ruimschoots de tijd had haar vertrek voor te bereiden en de feiten waarvan zij gewag maakt - bijvoorbeeld het gaslek in haar woning en de klachten die zij hierover formuleerde, een brand, een dreigbrief die zij ontving, de aanslag met de molotovcocktail op haar balkon - redelijkerwijs gestaafd kunnen worden.

De bestreden beslissing is voorts gesteund op de wezenlijke bevindingen van de commissaris-generaal dat verzoekster niet duidelijk kan aanduiden wie haar bedreigt, en waarom. Verzoekster maakte evenmin aannemelijk dat de autoriteiten daadwerkelijk haar in een psychiatrische instelling zouden plaatsen. Voorts kon verzoekster geen chronologisch overzicht, noch met zekerheid de volgorde geven van de incidenten waarvan zij het slachtoffer beweert te zijn geweest. Zij legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent de stempels in haar paspoort, waarvan zij slechts een kopie van een aantal pagina's neerlegde, en verklaarde op legale wijze en met behulp van een visum het Armeense grondgebied te hebben verlaten, hetgeen niet te rijmen valt met verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de Armeense autoriteiten. Voor zover verzoekster gewag maakt van psychische problemen, dient vastgesteld dat zij deze op geen enkele wijze staft. Tot slot verwijst de commissaris-generaal naar de mogelijkheid bescherming te zoeken bij organisaties ter bescherming van de mensenrechten, wat verzoekster heeft nagelaten te doen. Het geheel van deze motieven vindt steun in het administratief dossier (stuk 4, gehoorverslag van 18 mei 2010 en stuk 14, landeninformatie) en leidt onherroepelijk tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas en de ongegrondheid van haar voorgehouden vrees. Verzoeksters betoog is opgebouwd uit herhalingen van eerder gedane verklaringen alsook uit niet-gestaafde loutere beweringen. Dit betoog overtuigt op geen enkel punt.

Het asielrelaas is in zijn geheel dermate ongeloofwaardig dat geen twijfel voorhanden is en wel in die zin dat niet moet worden getoetst aan het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet iuncto artikel 1, (A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 33 van het Verdrag van Genève met betrekking tot de status van vluchteling.

2.2.2. Artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt niet dienstig aangevoerd vermits dit artikel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan een vluchteling verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoekster werd niet erkend als vluchteling zodat dit artikel 33 niet op haar van toepassing is.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, 1^e lid van het EVRM, doordat de bestreden beslissing *de facto* verzoekster verplicht naar haar land van herkomst terug te keren.

2.3.2. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 2, 3 en 5 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.551; RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Zij stelt dat de commissaris-generaal zonder verder en nuttig onderzoek besloot tot de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus.

2.4.2. Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Te dezen staat de beslissing geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeksters beweringen inzake het gevoerde onderzoek missen feitelijke grondslag. Bovendien dient er andermaal op gewezen dat de bewijslast in beginsel op verzoekster rust.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

2.5.1. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster de schending van het recht van verdediging aan door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing. Zij verwijst naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat de situatie in Armenië als uiterst onveilig beschrijft.

2.5.2. Betreffende de aangevoerde schending van het recht van verdediging dient te worden verwezen naar wat voorafgaat, paragraaf 2.1.2.1.

In zoverre verzoekster haar vraag voor subsidiaire bescherming op haar asielrelaas steunt, dient vastgesteld te worden dat zij, omwille van de ongeloofwaardigheid van dit relaas, ook niet aannemelijk maakt dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Bovendien is geen gegeven voorhanden dat in Armenië een situatie van willekeurig geweld ten gevolge van een internationaal of binnenlands conflict heerst, zodat evenmin toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Uit voormeld reisadvies, dat overigens slechts bedoeld is om bezoekers aan Armenië te informeren, blijkt immers geenszins dat in dit land in zulke situatie verkeert.

2.6. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER